Elena Moșuc

(Grigore Constantinescu – 1 martie 2011)

Ieșeanca Elena Moșuc este actualmente unul dintre numele strălucitoare ale liricii internaționale. Destinul sopranei a început la Iași, unde drumul spre muzică a fost desăvârșit la Conservatorul „George Enescu”. Așa cum a dovedit-o de-a lungul carierei sale, principalul ghidaj a aparținut însă unui complex proces de autoexigență.

– Care sunt cele mai importante teatre în care ai cântat?

Am cântat în teatrele mari din lume: Scala, Metropolitan, Covent Garden, Viena, München, Paris, Tokyo, Arena di Verona, Roma, Venetia, Zürich – casa mea – ...Numai in Spania nu, Barcelona m-ar interesa foarte mult, ca și Teatrul Colon – Buenos Aires.

– Îmi spui evenimentele anului 2010?

Faptul că am cântat în același an la Scala, Met si Tokyo este un eveniment, nu se întâmplă mereu. **Rigoletto** la Scala cu Leo Nucci a fost ceva extraordinar, un succes de zile mari.

– Aș aminti aici un fragment din interviul acordat mie: „Ieri la Scala am avut un triumf cu Gilda!!! A fost o atmosferă de grande serata... Am cântat divin... Și sigur, cum spuneau cei din culise, îți trebuie ficați buni să cânți o arie așa de dificilă și descoperită ca Gilda, pe scena Scalei... La cadenza, am făcut un mi bemol supraacut, în pianissimo și lung de 3 zile; în sală nu se auzea nici musca... Am avut după Caro nome aplauze foarte lungi și cu mulți bravo!!! Am fost divină ieri și am fost fericită... Mai am 6 spectacole în față și trebuie să rămân la nivel.”

Ce a ar mai fi?

Apoi debutul la Met cu un succes de public ce mi-a adus satisfacții deosebite și împlinirea unei dorințe pe care o aveam de la începutul carierei. Sala este imensă, are o acustică extraordinară, iar publicul foarte primitor, cunoscător. La Tokyo am avut un recital greu, dar superb. Publicul japonez mă iubește foarte mult. Cânt acolo o dată la 2 ani, un recital. Să adaug că am făcut deja și două producții importante, **Traviata și Don Giovanni...**

– Există distincții cucerite în carieră?

Premiul I în 1990 la Concursul ARD din München mi-a deschis drumul către lumea liricii internaționale. Au urmat o serie de alte premii I la Monte Carlo, München faza Națională 1994 a concursului Domingo, premii în Italia.

– Le spun eu? Premiul „Bellini d'Oro” (Catania, 1995), ”Premio Zenatello di Verona” (2002), „Premio Verdi di Modena”, „Premio Verdi di Verona” (2004), Premio Internazionale della lirica „Lina Pagliughi” și Premio del Presidente della Republica Italiana, pentru performanțe în arta cântului de coloratură (2009). După Joan Sutherland, Mariella Devia, Editha Gruberova, distincția „Siola d’Oro”, un pandantiv în aur și briliante.

Distincția recentă a fost în ianuarie 2011, la Iași, e vorba de premiul de Excelență pentru activitatea mea, personalitatea muzicală a anului 2010.

– Interpreți cu care ai colaborat?

Sunt mulți: Nucci, Beczala, Giacomini, Bruson, Zancanaro, Baltsa. Artiști remarcabili, dar si oameni deosebiți.

– Dintre ei, pe cine admiri ca artist?

Leo Nucci! Cântăm de mai bine de 15 ani împreună. Este absolut întotdeauna la un nivel înalt. Același de când îl știu. Neobosit, pasionat de muzica pe care o interpretează, iubitor al vocilor autentice, om de omenie. Îl iubesc foarte mult, ca și publicul de pretutindeni.

– Compozitorul preferat?

Greu de răspuns! Donizetti, Verdi, Bellini... Nu știu pe care să-l pun pe primul loc.

– Te simți bine în casa ta? Cât timp îți acordă turneele?

La Zürich mă simt bine... ar fi și mai bine cu mai mult soare în orașul ăsta de munte. La Operă atmosfera este familiară, am relații foarte bune cu absolut toți cei din teatru. Iar familia mă susține... Singură mi-ar fi mai greu. Soțul, socrii sunt întotdeauna alături de mine, în orice moment. În ce privește turneele, am perioade când sunt tot timpul plecată, dar și perioade, ca acum, când sunt mai mult acasă și mi-e foarte bine. Am o casă foarte frumoasă, la marginea pădurii, ca într-o stațiune. E foarte relaxant aici, când vin după repetiții obositoare, e foarte plăcut să fiu acasă și după spectacol, să dorm în patul meu, nu singură într-un hotel.

– Deci, cu cine împarți viața?

Christoph, soțul meu este elvetian, din Zürich. Prin el, cercul meu de prieteni și cunoștințe s-a mărit. Este avocat, dar mare pasionat al muzicii de operă. Cântă în corul suplimentar la Operă, a studiat pianul, adesea ne sfătuim în interpretarea rolurilor mele.

– Ai prieteni buni?

Puțini, mai tot timpul sunt plecată. Cea mai bună prietenă a mea e... soacra mea, iar dintre colegi mezzo-soprana Liliana Nichiteanu, suntem venite aici, la Zürich, din 1991. Vorbesc destul de des cu ea, e foarte înțeleaptă și întotdeauna alături de mine când am vreo problemă.

– Opera din Zürich continuă să te intereseze?

Nici nu pot gândi existența mea artistică fără Opera din Zürich. Este „casa mea”, aici m-am format, aici a fost de fapt „Conservatorul” meu. Am publicul meu, prieteni, fani care vin să mă asculte și să aplaude. Pentru ei cânt cu mare plăcere.

– Unde se află România în sufletul tău?

România ESTE sufletul meu! E țara mea, familia, prietenii mei sunt acolo, părinții mei, mormintele bunicilor care m-au crescut... Am și un public care mă iubește și se bucură când revin.

– Cel mai frumos Teatru?

Chiar este foarte greu de răspuns. Îmi plac teatrele tradiționale, ca la Zürich, Viena, München, Iași, teatrele italiene toate sunt superbe. Îmi plac teatrele moderne doar pentru acustică. Dar Met-ul este într-adevar superb, modern, primitor.

– Proiectul cel mai captivant pentru viitorul apropiat?

Premieră cu **Norma** la Zürich, pe 27 februarie. Apoi în iunie **Lucia** la Torino – producție nouă, în noiembrie, debut la Dallas cu **Lucia**.

– Mult și greu, dar acesta este prețul succesului !